

saa store er dog mine Hjælpkilder, at det kan jeg klare uden Arbejdsløshedskassen. Dertil sigter den Bestemmelse, som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) udtalte sig imod, nemlig at Understøttelsen i 12 paa hinanden følgende Maaneder skal svare mindst til en Dagpengeydelse for 10 Uger. Sygekasseloven har jo et længere Tidsrum, men man har ment at kunne nøjes med disse 10 Uger, og jeg maa holde for, at om der end kan tvistes, om man med Tallet har ramt nøjagtig det rette — jeg tror for øvrigt, at man har haft for Øje, at det er det samme Tidsrum, der er gældende for Jernindustriens Fagforbunds Understøttelseskasse —, maa der være et ret langt Tidsrum for Understøttelsen. Derom tror jeg alle maa være enige ud fra de Betragtninger, jeg fremførte.

Kommissionen er ligeledes ved den Maade, hvorpaa Forsikringen ordnes, gaaet ud fra, at man i videst Maal skal appellere til Selvhjælpen og kun komme dem til Hjælp, der kunne og ville hjælpe sig selv. Derfor er der nedlagt et Moment af Selvhjælp i det hele. Det findes jo ikke blot i Bestemmelsen om, at det i det hele taget skal være en Forsikringskasse, hvortil man skal betale Forsikringskontingent, men man har ogsaa fastholdt den gode forsikringstekniske Grundregel, at den forsikrede maa ikke, naar et af de Tilfælde indtræder, hvor Forsikringen skal virke, have nogen Fordel deraf. Han skal tværtimod have det noget ringere, end hvis Ulykken og Uheldet ikke havde ramt ham. Det er en almindelig Regel for al Forsikring, den stiler hen paa at holde Selvopholdelsesdriften vaagen og give den størst mulige Spore til, selv om man er forsikret, at undgaa at komme i de Tilfælde, hvor Forsikringen virker. Derhen stiler ogsaa Bestemmelsen om, at Pengehjælpen ikke maa være større end $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste og højst 2 Kr. daglig, og i saadanne Tilfælde, hvor Arbejdsløsheden er foraarsaget ved, at de paagældende uden fyldestgørende Grund have forladt deres Arbejde, eller ved Drikfældighed, eller ved Ufordragelighed, eller naar de vægre sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse anvist Arbejde, der svarer til deres Evne, skal der ingen Hjælp ydes. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) mente, at der var en Fare for, at den sidstnævnte Bestemmelse kunde føre til, at man begunstigede, at Folk arbejdede under Tariffen. Det er et Moment, som man har

haft Øje for i Kommissionen; men vi have unægtelig der trøstet os, som paa saa mange andre Omraader, med, at det, der er hele denne Institutions Basis, er, at det er Arbejderne selv, der skulle styre Kasserne, og de skulle da nok vide at holde paa, at Arbejdsløshedskassen ikke bliver et Middel til, at Arbejdsprisen gaar ned under Tariffens. Jeg tror derfor, at man fuldkommen kan spare sig Bekymring i saa Henseende; i alt Fald de faglige Arbejdsløshedskasser skulle nok have det Hensyn for Øje. Og der kan jo tænkes en Mængde Tilfælde, hvor det vil være af megen Betydning at kunne supplere en mindre, men ikke for Opholdet tilstrækkelig Indtægt, som den arbejdsløse kan forskaffe sig ved Støtte fra Arbejdsløshedskassen. Og man har da ikke ment, at det var rigtigt at sige til den arbejdsløse: Du er nu en Gang arbejdsløs, du skal have 2 Kr., og du behøver ikke at se dig om efter noget tilfældigt Arbejde. Nej, der skal være en Pligt for den vedkommende til at søge at skaffe sig Arbejde, og Kassens Bestyrelse skal være ude om at søge at faa anvist ham Arbejde, selv om det ikke er tilstrækkeligt til at naa det Maksimum, der er fastsat for Understøttelsen, men saa kan Kassen jo supplere det øvrige. Der er jo meget af den Slags Arbejde, som en arbejdsløs kan faa i den Tid, Faget ligger nede, som ikke i mindste Maade kolliderer med Tarifprisen. Det kan være Reparationer eller Smaating, som de kunne gaa og pusle med, alt det har man ikke villet udelukke.

Et Hovedsynspunkt for det hele har været, at de Fag, der allerede have taget Opgaven op, skulle støttes til at kunne fæstne og udvikle den Virksomhed, de allerede ved eget Initiativ have grundet. Og der vil jeg sige, at naar vi kunne gøre os et grundet Haab om, at denne Institution vil kunne faa Livskraft her i Landet saaledes som andre lignende Institutioner og særlig Sygekasserne, der have slaaet Rod her i højere Grad end i noget andet Land, er det netop, fordi de organiserede Arbejdere have vist et prisværdigt Blik for denne Opgave. Jeg tør sige, at i den Henseende havde det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds ganske Ret i sine Udtalelser i Gaar, at man her er naaet langt videre frem end hos de engelske Arbejdere, som man saa ofte fører frem til Eksempel, fordi Tallene lyde større, og fordi vi nu en Gang have den Tradition, at alt, hvad der er engelsk, skal være vort